

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА
СЪДБАТА НА ЕДНА МАЙКА

chitanka.info

Не знаеше от колко време седи, вперила поглед в една точка. Може би часове, а може би дни? Всички те се бяха слели в едно сиво, равно, непонятно за сърцето?... нищо. Бавно се изправи и отиде до чешмата. Дълго пи, но водата нямаше никакъв вкус, просто преглъщаше. И в един миг в съзнанието ѝ изплува истината, жестоката болка я преряза. Сви се на кълбо на дивана и си пожела да умре...

... Животът на Виолета и Марин беше като на много семейства в последните години — напрегнат и несигурен. Той беше безработен от доста време, тя работеше на две места. Всъщност работеше в шивалнята, но не помнеше откога не бе получавала заплата. Затова през вечер чистеше входовете на два блока. Парите не стигаха, синът им Велизар от доста време беше по болници и с дъщерята се редуваха да го гледат. Той беше на 26 г., а вече имаше нужда от трансплантация на бъбрек. Хемодиализата не беше достатъчна.

Преди половин година Марин получи инсулт и си отиде още не навършил 50. Виолета се стегна — трябваше да живее заради децата. Стачката в шивашката фабрика доведе до закриването ѝ. Старите заплати така и не получиха. Ася — дъщерята, напусна университета. И двете се успокояваха, че е временно. Тя започна работа като продавач-консултант в големия град, а Виолета се нае да чисти още две входа. Събираха пари за операция на Велизар в чужбина. Но времето летеше, а нужната сума сякаш никога нямаше да бъде достигната.

И после лошото дойде. Бяха закъснели. Велизар последва баща си. Седмица по-късно Ася припадна зад щанда на магазина, след като не беше престанала от месеци да се оплаква от постоянно главоболие. Уж нерви, уж притеснение, но... Скенерът на главата беше безкомпромисен, ядрено-магнитният резонанс потвърди диагнозата...

И настъпи безвремие, в което Виолета не помнеше кога беше нощ, кога — ден. В съзнанието ѝ останаха погледите на хората и тихото „горката“. И трите некролога, залепени един до друг.

... Виолета отвори очи, стаята се въртеше, а в гърлото ѝ назряваше животински рев на отчаяние. Вече беше сама. Съвсем сама. Без съпруг и без деца. Сама...

„Вили“ — гласът на съседката прозвуча сякаш отдалече, макар че жената беше влязла и сега стоеше до нея. Нямаше какво да каже. Всичко бе казано, а всеки опит да вдъхне някаква надежда на почернената майка срещаше неистов отпор. „Какво да направя за теб?“

— попита все пак жената до нея. „Нищо не можеш да направиш“ — каза го почти безгласно, а отчаянието блъскаше в главата ѝ. „Нищо...“.

Безвремието най-после свърши след три месеца на агония. И причината бе едно момиченце — мургаво, с тъмни косички и огромни черни очи, някъде на около 3–4 години. То се замота един ден в краката на Виолета, която крачеше безцелно по поляната край ромската махала. „Ти коя си?“ — попита жената. Детето я погледна обидено, че не го познава: „Шашка съм“. „Шашка ли?“ — смая се Виолета. „Не..., Шашка съм“. Тя помисли и реши, че вероятно момиченцето има говорен дефект и се казва Сашка. Когато спомена това име, момиченцето радостно закима с глава. После си поговориха за буболечките, които щъкаха по земята, а тя намери бонбон в чантата си, забравен кой знае откога.

„Сашке, как си дошла чак дотука? — млада ромка с двама близнака в ръцете и издут от следващата бременност корем се показва зад една къща в началото на махалата. — Прибирай се веднага, баба ти само с тебе ли ще се занимава?!“

Сашка се завтече към нея, а Виолета тръгна за своя дом. Следващите дни тя продължи разходките си по поляната. И все очакваше да види момиченцето, което с доверчивото си усмихнато и мърляво лице ѝ действаше като лекарство. От срещата с него сякаш ѝ стана по-леко.

Видя го отново в града съвсем случайно. Възрастна ромка го водеше за ръка и му се караше, от големите му очи се ронеха сълзи. „Сашке“ — завтече се Виолета към тях. Бабата ядосано се обърна: „Какво искаш? Откъде познаваш детето? Не съм го довела да проси“ — заоправдава се тя. Явно я помисли за служителка от социалната служба, защото продължи: „На главата ми са още 12. Баща ѝ и майка ѝ хванаха света, отидоха в Испания да работят и ми я оставиха още като бебе. Не слуша, ще я дам на държавата, тя да я гледа“ — и повлече плачещото дете по улицата.

Една мисъл бавно узря в главата на Виолета. И след 2–3 дни осъмна в ромската махала. Разпита за бабата с 13-те деца, но тук многодетни бяха всички семейства. Не можа да я открие и разтревожена се прибра. Ами ако изпратят детето в дом? Отиде пак, обиколи всички бараки и я видя. Сашка идваше отнякъде, стиснала един хляб, а босите ѝ крачета меко тупкаха по улицата. „Сашке“ —

повика я тихичко и детето се обърна, позна я, усмихна се. „Има ли бобони жа Шашка?“ Този път Виолета се беше подготвила и ѝ подаде с удоволствие пакетчето.

Тръгна с момиченцето. Стори ѝ се зачервено и като докосна челцето му усети, че има температура. В бараката завари куп деца, още две бяха болни. „Шарка, всичките ще я изкарат“ — каза бабата, а Виолета попита имат ли личен лекар. Нямаха и тя позвъни на свой познат лекар, който я посъветва как да постъпи.

След седмица дойде отново. Сашка вече беше добре. Разговорът с бабата не беше много дълъг. Очевидно възрастната жена беше го решила и потвърди желанието — и своето, и на родителите на момиченцето, да го дадат в дом за изоставени деца. Там, в Испания, синът и снахата си били родили вече две деца, не искат да се връщат в България.

Виолета отиде в „Социални грижи“. Процедурата се оказа много дълга, проточи се с месеци, но накрая решиха да ѝ поверят Сашка и тя стана приемната ѝ майка. Детето дойде при нея в опустялото ѝ гнездо с желание — вече се познаваха, то усещаше, че жената го обича и отговаряше със същата неподправена обич. Домът на Виолета сякаш грейна.

А когато една вечер Сашка плахо я нарече „мамо“, Виолета плака за последен път. Приласка детето до себе си, вирайки се в екрана на телевизора. Един певец пееше позната песен, но тя чу само думите „... светът е за двама“. Стоеше, притиснала нежно момиченцето и мислеше, че и отсега нататък няма да е лесно. Но изтерзаната ѝ душа беше умиротворена... А дали щяха да ѝ разрешат да го осинови официално според нея не беше важно. Сърцето ѝ вече бе осиновило Сашка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.